

Els follets del bosc i el bàsquet

Per Lluís Folch

Hi havia una vegada, en un bosc molt llunyà, uns follets que es passaven tot el dia jugant a bàsquet. Tant els hi agradava que tot ho feien botant la pilota. En tenien moltes de pilotes. Però hi havia una que era diferent. Era més petita, era d'uns colors més vius, i fins i tot, botava diferent. Era la pilota preferida dels follets.

Un bon dia, va passar per allà un gegant molt gros. I quan va veure aquella pilota tant bonica, va decidir quedar-se-la i endur-se-la a casa seva.

Els follets es van enfadar molt, perquè les coses no es prenen, sinó que es demanen i es deixen.

Però el gegant no va fer cas de les seves queixes i es va endur la pilota a casa seva.

Els follets es van reunir per decidir si emprarien el perillós i llarg viatge cap a la cova del gegant.

Sí, sí, el gegant vivia en una cova mooolt llunyana, a dalt de tot de la muntanya més alta.

Van decidir que sí, que emprenien el viatge. I botant botant, iniciaren el camí.

Primer, corrents, perquè no se'ls hi fes de nit, però a mig camí, es van trobar amb un riu molt ample. Un follet va dir: "Com creuarem el riu sense que es mullin les pilotes?". Perquè un pilota mullada rellisca molt i no va bé per jugar a bàsquet. Així doncs, els follets, van fer una fila, un darrera d'altre, que creuava tot el riu, de punta a punta. Primer, es passaven les pilotes, una a una, per sota les cames. Però, quan el riu va començar a créixer i ja els hi arribava l'aigua pel melic... van decidir passar-se-les per damunt del cap. I així, una a una, fins que totes van ser a l'altra banda.

Van continuar el viatge, però a mida que s'acostaven, el camí feia més pujada i, com més amunt, més fred feia.

Com que botaven amb la mà dreta, es van posar l'esquerra a la butxaca. I, quan ja tenien aquesta calenta, ho feien amb la dreta.

Finalment, van arribar al cim de la muntanya i van trobar la cova. Però hi havia un problema... La porta estava tancada i no tenia ni pany, ni clau.

Un follet va dir: "Com obrirem la porta?"

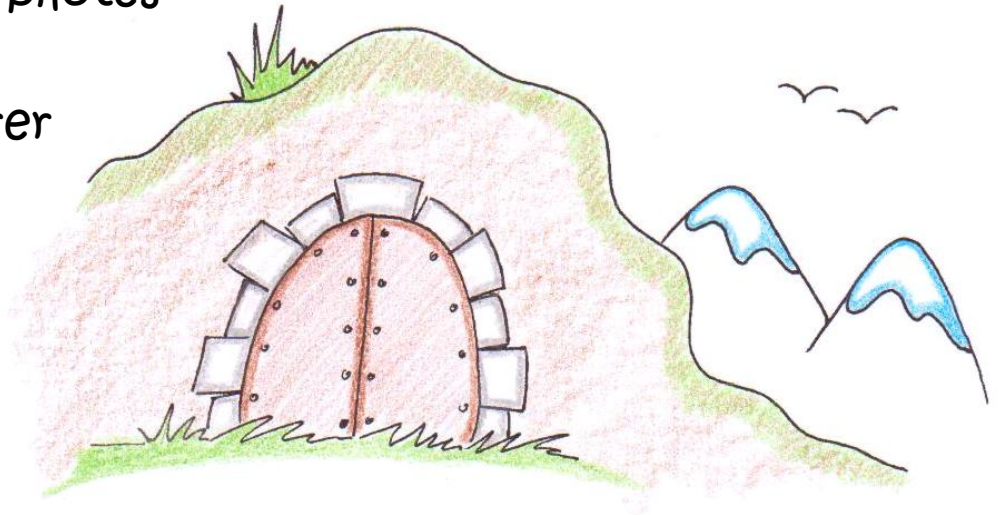
Era evident que aquella era una porta màgica. I com tothom sap, les portes màgiques s'obren fent molt soroll, saltant, cridant i botant la pilota amb força. I així ho van fer. Però, al cap d'una estona, aquella porta no s'obria. Ho van repetir un altre cop, cridant més, saltant més i botant més fort. Però, res de res. La porta no s'obria.

Va ser llavors, quan un follet, va entendre el què passava.

"És clar! Com volem obrir una porta màgica si les nostres pilotes no ho són pas! Hem de fer que les nostres pilotes també siguin màgiques!"

Així doncs, van haver de recórrer a la cistella màgica del bosc.

Aquella que quan passes la pilota per dins de l'anella, aquesta queda encantada automàticament.

Un cop van quedar totes les pilotes encantades, van tornar cap a la cova, i aquest cop, botant amb més força que mai, aconseguiren obrir la porta màgica.

Un cop a dins, es van trobar, amb que no hi havia gens de llum. Era tot mooolt fosc. El follet més alt de tots es va posar al cap davant, perquè era el que podia veure millor. I tots els altres, formant una fila, es van agafar de la samarreta del company del davant per no perdre's. I així, xino, xano, botant fins arribar allà on el gegant dormia tranquil·lament.

Els follets no van dubtar en llençar-s'hi al damunt i prendre-li la pilota.

El gegant, vençut i sense pilota, va comprendre que agafar allò que no és teu està mal fet. Va demanar perdó als follets i amb una forta abraçada van tornar a ser amics per sempre.

